

15 Temmuz Devam Ediyor

15 Temmuz 2016'nın bir AKP-Saray senaryosu olduğu konusunda şüphe yok. Bu kavga devlet içinde süren bir kavgadır. Binlerce örnek ortaya konabilir, ancak bir tek veri dahi her şeyi anlatıyor. Erdoğan'ın yatak odasına kadar eli uzanabilen Cumhurbaşkanı Başyaveri, amaçları öyle olsaydı Erdoğan 15 Temmuz'u canlı atlatamazdı. Bir karışıklığın olduğu gerçektir. Lakin Erdoğan ve çevresini devlet içinde destekleyen bir kısım güçler bu darbe girişiminin istihbaratını zamanında alıp, darbeyi tersine çevirmişlerdir.

Bilindiği üzere Erdoğan, 2013 yılından itibaren zora girince Fethullahçılar ile kavgasında Ergenekoncular ve Avrasyacılar ile ittifaka girerek hem 15 Temmuz'u kendi lehine çevirdi, hem Rusya ile o dönem çok gergin olan ilişkileri düzeltti, hem de iktidarını kurtardı. Neki, bugün Erdoğan ve ekibi tekrar manevra yapıyor. Adım adım 2013'te girdiği ittifakı bozarak tekrar tam olarak ABD ve NATO yönünde tercihini kullanıyor.

Bugün Erdoğan'ın Saray'ı çatırdıyor. Tüm kamuoyu araştırmaları AKP ve müttefiklerinin halini ortaya koyuyor. Yarın yine "kandırıldım" diyebilir. Kürt halkına, işçi sınıfına, yoksullara, köylü ve çiftçilere yıllardır açtığı açık savaşa karşın tekrar türlü demagojiler ile yanaşmaya çalışabilir. Bu girişimlere kimse kanmayacaktır. Yerli araba, uçak, roket, uzay projeleri ve bulunduğu iddia edilen gaz ile petrol rezervleri de halkları kandırmaya yetmeyecek. Tek çözümleri kalıyor. İçerde ve dışarıda savaşmak. Bu rotaya girmiş durumdadır. Bu savaş da bu rejimin sonu olacaktır. 15 Temmuz "allahın lütfü" olarak tekrarlanamayacaktır.

**Alman Komünist Partisi - DKP
Merkez Komitesine**

**Hoffnung Str. 18
45127 Essen
Federal Almanya**

**Değerli Patrik Köbele yoldaş,
Sevgili yoldaşlar,**

Federal Almanya hukuk kurumlarının partinizi yasaklama girişimlerini üzümlere öğrendik. DKP Merkez Komitesi'nin açıklaması, bürokratik gerekçeler ileri sürülerek partinin yasaklanmasının amaçlandığını belirtti. Bu girişim Almanya'da Komünist Partisi'nin yasaklanması yönünde üçüncü denemidir. Hitler yönetimindeki Naziler 1933 yılında Almanya Komünist Partisi - KPD'yi yasakladılar, KPD 1956'da Federal Anayasa Mahkemesi tarafından ikinci kez yasaklandı. Ve şimdi 2021 yılında bir kez daha denemek istiyorlar.

DKP, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ndeki karşı-devrim ve iltihak edilmesinden sonra çok zor yıllar yaşadı. Dik duran komünistler sayesinde DKP bu süreci sadece atlama kalmadı, işçi sınıfı, emekçiler, kadınlar ve gençler arasında yığın bağlarını tekrar güçlendirdi. DKP, parlamento dışı muhalefet güçlerinin önemli bir bileşenidir ve Alman Tekelci Kapitalizmini ürküten de bu olgudur.

DKP, sadece Alman işçi sınıfının değil, Almanya'da yaşayan tüm diğer milliyetlere mensup işçi ve emekçilerin de partisidir. Türk, Kürt ve diğer uluslara mensup işçiler temel haklarının savunulması ve sorunlarının çözümü açısından DKP tarafından temsil ediliyorlar. Türkiyeli ve Kürdistanlı, Türk ve Kürt işçiler DKP'yi haklarına sahip çıkan güvenilir bir dost olarak görüyorlar.

DKP, işçi sınıfının uluslararası mücadelesi ve dünya komünist hareketi açısından önemli bir faktördür. DKP'nin yıllardır süren sosyalist Küba ile dayanışma kampanyaları emperyalistlerin gözünde bir dikedir. Türkiye demokrasi güçleri, DKP'nin ülkemiz barış, demokrasi ve sosyalizm güçleri ile yıllardır süregelen uluslararası dayanışmasına büyük değer veriyorlar. 100 yıldır partileri yasaklı olan Türkiyeli komünistler olarak Alman tekelci sermayesinin DKP'yi neden yasaklamak istediklerini çok iyi anlıyoruz.

DKP ile köklü, sağlam ve savaşkan dayanışma bağları olan TKP, yasaklama girişimlerine karşı DKP ile dayanışma içinde olduğunu açıklıyor. Bir Komünist Partisini yasaklayabilirsiniz ama işi sınıfını yok etmeden imha edemezsiniz. KPD, DKP ve partimiz TKP'nin geleneği bu konuda yaşayan örneklerdir. Bu düşüncelerle siz değerli yoldaşlarımıza Alman ve uluslararası tekelci sermayeye karşı mücadelenizde güç ve yeni atılımlar diliyoruz.

- Yaşasın Uluslararası Dayanışma !
- Yaşasın partilerimiz arasındaki dostluk !
- Yaşasın DKP !
- Ortak amacımız Özgürlük ve Sosyalizm için İleri !

En sıcak komünist selamlarımızla.

**Sedat TANER
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri**

Program ve Politika Üzerine (III)

O İsmail Hakkı YORULMAZ

Bir önceki sayıda yazımızı tamamlarken bu sayıda Türkiye'nin yer aldığı bölgenin durumu ve Türkiye'nin bölgeye ilişkin resmi politikalarını ele alacağımızı duyurmuştuk. Buradaki amacımız sadece durum tespiti ve analiz yapmak değil, devrimci sınıf hareketi açısından çıkarılması gereken sonuçlar konusunda görüşlerimizi aktarmak ve tartışmaya açmaktır.

Yazımızın daha önceki bölümlerinde TKP Program Taslağı'nda yapılan tespiti alıntılamaştık. Konumuzla alakalı olduğundan tekrar alıntılalım:

"Türkiye Cumhuriyeti, bugün bulunduğu bölgede güvenlik açısından olumsuz bir unsurdur. Bölgede emperyalizmin jandarmalığını üstlenmesinin ötesinde "Türk-İslam Sentezi" politikası doğrultusunda, Balkanlardan, Kafkaslara, Körfeze ve Çin Seddine kadar sınırlarını genişletme hayalini görüyor.

Bu çerçevede özellikle Irak ve Suriye konusunda somut girişimlerde bulunuyor, Güney Kürdistan yönetimini kendi çıkarları için kullanmaya çalışıyor, İran'ı karıştırıyor. 1974 yılında işgal ettiği Kıbrıs topraklarında Türk işgali sürerken yeni maceralara soyunuyor. Türkiye, son dönemlerde artan sermaye birikiminin sermaye ihracını dayatması ve askersel-sınai kompleksin geliştirilip, silah ihracatının olanaklı hale gelmesi sonucunda, Osmanlı İmparatorluğu geleneğini ideolojik bir motif olarak kullanarak bölgesel emperyalist güç olma yönünde politikalar geliştirmektedir. Bilhassa Kürt halkına yönelik haksız savaş Türkiye Silahlı Kuvvetlerini modernize etme süreci için bir araç olarak kullanan Türkiye egemenleri, dış politikadaki taleplerini askeri gücü kullanarak dayatma olanaklarını yaratmaya çalışmaktadırlar. Bölgesel emperyalizmin sağlayacağı zenginliklerden pay alabileceğini uman ve Sünni-muhafazakâr yapısal hegemonyanın etkisi altında olan kitlelerin beklentileri, egemen sınıfların bu politikalarına destek sunmaktadır.

12 Eylül 1980 faşist darbesinden beri sistematik olarak geliştirilen "Türk-İslam Sentezi" çizgisi genel ve temel olarak ABD Emperyalizmine bağlı olarak yürütülen bölgesel görevlere ilave olarak Türkiye'deki egemen sınıfların gizli hedefi olarak örgütleniyor. Bu olgular, Türkiye'nin bölgede ve dünyada, barış değil bir gerginlik, çatışma ve savaş unsuru olmasını beraberinde getiriyor."

Türkiye Cumhuriyeti ABD'nin siyasal, ekonomik ve askeri müttefiki ve NATO üyesi olarak bu politikaları izlerken, alıntıda da değinildiği gibi bölgesel emperyalist bir güç niteliklerine sahip oluyor. Program Taslağı'nın yazıldığı zamandan bugüne kadar geçen sürede bu alanda ciddi gelişmeler gerçekleşmiştir. O dönemde henüz özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da sevilen bir lider olarak tanınan Erdoğan, Suriye'de TC'nin üstlendiği rol ve Kuzey Afrika'da özellikle Mısır, Sudan, Tunus ve Libya'da yaşanan gelişmeler sonucunda nefret edilen bir lider halini almıştır. ABD'nin kendisine biçtiği Büyük Ortadoğu Projesi BOP Eş Başkanlığı ile övünen Erdoğan bu stratejiye Fethullah Cemaati ile girdiği işbirliği

ve Davutoğlu'nun düşünsel olarak desteklediği ve "Startejik Derinlik" adlı çalışmasında ortaya koyduğu siyasi amaçlar ile yöneldi. Türkiye masası sorumlusu CIA ajanı ve ABD stratejisti Graham Fuller'in "Yeni Türkiye Cumhuriyeti" kitabı ABD'nin 2000'li yıllarda Türkiye egemen sınıflarını yönlendirdiği stratejiyi özetliyordu.

***

Burada bir parantez açıp bazı noktalara değinmeyi gerekli görüyoruz. Erdoğan ve Fethullah, aynı kaynak tarafından yönlendirilip beslendikleri halde aralarındaki kimi görüş farklılıkları nedeniyle hiç bir zaman yekvücut olmadılar. Erdoğan, Fethullah'ın ABD bağlantıları sayesinde seçilip AKP kurduruldu ve iktidara taşındı. Ancak, bir süre sonra aralarında kadrolaşma ve dolayısıyla erke hakim olma konusunda ayrılıklar çıktı. "Ulusalçılar" veya "Ergenekoncular" olarak nitelenen kesim, çokça sanki ABD ve NATO'dan bağımsız, Avrasya'cıymış gibi nitelenmektedir. Bu doğru değildir. Bu kesim TC doktrininin ana taşıyıcıları ve devlete hakim olan askeri kesimdir. Bunların AKP iktidarının ilk yıllarında AKP ile sorun yaşamaları ABD ve NATO temelinde bir ayrılıktan kaynaklanmamıştır. Bu kesim Fethullahçılar ve Fethullahçılar da bu kesimle barışamamışlardır. Ergenekoncular ABD ile ilişkilerinde kendilerine rakip istememekteydiler. Erdoğan, Fethullah ile yollarını ayırınca Ergenekoncular ile uzlaşmıştır. Ve birlikte ABD'nin Fethullahçılara olan desteklerine tepki olarak, taktiksel olarak Avrasyacı bir söylem geliştirerek kendilerince ABD'yi hizaya getirmeye çalışmışlardır. Halbuki Graham Fuller'in sözünü ettiğimiz kitabından biliyoruz ki, Avrasyacılık da taktiksel olarak ABD tarafından yönlendirilen bir eğilimdir. Son dönemde ve özellikle uzun hazırlıklardan sonra Haziran ayındaki NATO zirvesinde ulaşılan ve Erdoğan-Biden görüşmesi ile verilmeye çalışılan görüntü gerçekleri ortaya koymuştur. S-400 ve F-35 tartışmalarını da bu çerçevede içinde değerlendirmek gerekir.

Türkiye tekelci sermayesinin ve onun siyasal güçlerinin ABD ve NATO ile hiç bir zaman sorunu olmamıştır. Abdullah Gül'ün seçtiği 2007 Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve AKP'nin çoğunluğu kazandığı 2002 Genel seçimleri öncesinde yaratılan "laiklik-şeriatçılık" tartışması yapay bir tartışmadır. O dönemde sözde laiklerin, Ulusalçıların ve Ergenekoncuların Abdullah Gül'e karşı Cumhurbaşkanı olarak ön gördükleri ve daha sonra ABD'nin telkinleri üzerine aday göstermekten vaz geçtikleri Orgeneral Çevik Bir, -ki kendisi aynı zamanda 90'lı yılların sonundan itibaren şeriatçılara karşı TSK bünyesinde oluşturulan, İşbirlikçi Oligarşi'yi, asker-bürokrat-işadamlarını örgütleyen "Batı Çalışma Grubu"nun da başıdır- daha sonra, 2015 yılından itibaren Cumhurbaşkanı'nın savaş danışmanı olmuş ve günümüzde Saray'da görev yapmaktadır. Unutmayınız ki aynı Çevik Bir 28 Şubat'ta Sincan'da tankları yollara çıkararak ve bu nedenle 2012 yılında yargılanıp, ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırılmış fakat 1,5 yıl sonra Aralık 2013'e tahliye edilip ardından da beraat ettirilmiştir. Bu tahliyenin 17-25 Aralık 2013 Yolsuzluk Operasyonu'nun hemen

ertesinde ve Erdoğan'ın Harp Akademileri töreninde özür dilemesinden önce olması ne kadar büyük bir "tesadüf". Dolayısıyla Ergenekoncular ile aralarında bir sorun yoktur. Ortak payda, sıkı ABD ve NATO işbirlikçisi olmak, anti-komünist olmak ve milliyetçi, ırkçı, turancı, tek din ve mezhebe dayalı Türk-İslam Sentezi'nin savunucusu olmalarıdır diyelim ve parantezi kapatalım.

***

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan beri en büyük karın ağrısı "Kerkük-Musul Meselesi" olarak adlandırdıkları Kürdistan sorunu olmuştur. TC, öncelikle Kürdistan'ın tümüne hakim olmayı sonra da Ortadoğu'nun bütününe ve Kuzey Afrika'ya sarmayı planlamıştır. İlk stratejik hedef her zaman Kürdistan'dı ve halen de öyledir. Bir diğer sorunları da Suriye ile aralarındaki "Hatay Sorunu" olmuştur. Hatay'ı geri almışlardır ancak hiç bir zaman Hatay'la yetinmeyi düşünmemişlerdir. Kürdistan sorunu ve ona bağlı olarak Irak ve Suriye ile bu düzeyde kendileri açısından kapanmamış hesapları vardır.

Anımsarsak, 2000'li yılların Suriye savaşı başlatılmadan önceki döneminde Türkiye, Irak Hükümeti ile ve Suriye Hükümeti ile ortak Bakanlar Kurulu toplantıları gerçekleştirmişti. Bu dönem Erdoğan'ın henüz Fethullah ile açık çatışmaya girmediği ve yıldızının parlak olduğu yıllardır. Fethullah ile çatışmaları, ayrışmaları ve ABD ile bu nedenle çelişkiler yaşamaya başlamaları, daha önceki yıllarda barışçıl yönetimler ile yürüttükleri Ortadoğu'ya egemen olmak ve Kürdistan'ı imha etme politikalarının savaşçı yöntemlere dönüştürülmesini getirdi. ABD ile yer yer yaşadıkları çelişkiler sürmekle birlikte yakın zamanda eski hallerine döndüler, ancak artık barışçıl stratejileri uygulama olanakları ortadan kalkmıştır. Bundan sonrası savaş demektir. Kürdistan, Irak ve Suriye yetmiyor, şimdi de Afganistan'a müdahil olma kararı verdiler.

Türkiye'nin stratejik amacı ilk aşamada Ortadoğu'da hakimiyet kurmaktır. Bunun anlamı da savaş ve işgaldir. Bir yandan da Kuzey Afrika ilgi alanlarına girmektedir. Bu şekilde Doğu Akdeniz'deki hükümlerlik haklarını da çözmeyi hedeflemektedirler. Bu amaçlarına ulaşırsalar, Kafkasya ve Orta Asya konusundaki Turancı stratejilerine yaklaşmış olacaklarını düşünüyorlar. Bu nedenle bir yandan Ortadoğu ile uğraşırken, diğer yandan Azerbaycan üzerinden ve Afganistan üzerinden ilerlemeyi de ihmal etmiyorlar.

Böyle bir stratejik yönelimin ABD ve NATO stratejileri birebir uyuşması, Rusya ve Çin'i doğrudan karşılarına almaları sonucunu doğuracaktır. Şimdileden Ukrayna ile ilgili politikaları ve Kırım'ı "ilhak" olarak tanımlamaları sorunların başlangıcına işaret etmektedir. Montrö Boğazlar Sözleşmesi'ni tartışmaya açmak ve Kanal İstanbul projesi üzerinde çalışmak ABD çıkarları ile uyuşmakta, Rusya ile ise sorun olması anlamına gelmektedir.

TC Devleti bu strateji ile ekonomik ve politik olarak sömürgeci emperyalist amaçlarına ulaşmak hedefindedir. Bu amaçlarını eski Osmanlı söylemleri ile birleştirmeleri sadece nostaljik değildir. Yerüstü ve yeraltı zenginlikleri, onun da ötesinde uyuşturucu alanında ve savaşlara bağlı olarak silahlanma alanında önlerine belirli hedefler koymuşlardır. Sudan ve Libya ile ilgilenmeleri,

Kürdistan'daki petrol ve doğal gaz yatakları ile yetinmek istememelerinin işaretidir. Dünyanın en kaliteli petroleri Libya ve Sudan'da bulunmaktadır. Doğu Akdeniz'de doğal gaz yatakları mevcuttur. TC Devleti bunların tümüne göz dikmiş durumdadır. Bu çerçevede Kıbrıs'ı işgal politikalarını sürdürmeyi ve hiç bir çözüme yanaşmama eğilimlerini da daha iyi anlamak mümkündür.

TC'nin hayali tüm bu stratejik hedefler konusunda amacına ulaşmış, bunun sonucunda ulaşılmış olacağını düşündüğü politik ve ekonomik güç ile Balkanlar'da aynı doğrultuda sonuçlar almaktır. Özellikle Yunanistan, Bulgaristan ve Romanya'daki müslüman nüfusa dayanarak, Bosna, Kosova, Arnavutluk gibi bugünden sıkı ilişki içinde olduğu Müslüman Avrupa Devletleri'ne dayanarak Balkanlar stratejisini oluşturmaktadırlar. Anlaşılması zor olmayacak bir şekilde ifade edersek, bu uzun vadeli stratejinin bütünü çatışma ve savaş demektir.

***

Buraya kadar TC Devleti'nin politik stratejileri üzerinde durduk. Bunun karşısında egemen sınıflar tarafından ezilenlerin, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkların durumu ve mücadeleleri ne durumdadır?

Yıllardan beri sınıf hareketinin üzerine ölü toprağı serildiğinden söz ediliyor. Devletin bu denli baskı ve sömürsü karşısında işçi sınıfının sendikal ve politik örgütlerinin, devrimci hareketlerin durgunluğundan ve tıkanmışlığından konuşuluyor. Neredeyse mücadele etmenin değil, etmemenin teorisi yapılıyor. Bunu gerekçelendirmek için de binbir çeşit görüş ve teori geliştiriliyor. Evet, soru doğru, bunca baskı ve sömürü, savaş ve işgal karşısında işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci örgütlerinin çıkış yolu nedir? Sorun sadece durum tespiti yapıp önlem konusunda herhangi bir çaba içinde olunmaması ise bugüne kadarki yaklaşımdan herkes memnun olmalıdır. Ancak biliniyor ki, kimse memnun değil ama çözüm konusunda üretken de değil.

Görülmesi gereken bir gerçek var. Türkiye eski Türkiye değil. Yazımızın önceki sayılarında da ortaya koyduğumuz görüşler buna işaret ediyor. 24 Ocak kararları ve 12 Eylül faşizmi ve de ardından kapitalizmin restorasyonu alanında gerek ekonomik, gerekse de politik alanda yapılanlar, başta komünistler olmak üzere devrimcilerin sanki bunlar hiç olmamış gibi davranmalarını gerektiriyor. Ortada yeni bir durum var. Hem uluslararası, hem bölge ve hem de ülke açısından. Şimdi buna uygun stratejiler geliştirme zamanıdır. Genel doğruları tekrar etmek bu konuda çözüm üretmiyor. Bakış açımızı dar tutmak, devrimci strateji oluşturma açısından da yetersizliklerin çözümünü engelliyor.

Öncelikle, Türkiye'nin bölgesel emperyalist bir güç durumuna geldiğini tespit etmemiz gerekiyor. TC Devleti hedeflerini kendi ülke sınırları içinde sıkıştırılmadan bölgesel emperyal stratejiler geliştiriyor. Bu durumda devrimci güçlerin görevi de bakış açılarını genişletmek ve bölgesel çapta devrimci savaşımın gelişmesine yoğunlaşmaktır. TKP Program Taslağı'nda da belirtiliyor. Türkiye'de 12 Eylül faşizmi ile işçi sınıfının devrimci örgütleri dağıtılırken aynı yıllarda Kürt Özgürlük Mücadelesi bir sıçrama geliştiriyor. O dönemde 12 Eylül faşizmine karşı Türkiyeli devrimci güçler ile Kürdistanlı devrimci güçlerin ortak ve fiili mücadeleyi gerçekleştirememiş olmaları çok ciddi bir hata olmuştur. Bunun

değerlendirmesi ayrıca yapılmalıdır. Aynı şekilde 12 Eylül sonrası Türkiyeli devrimci güçlerin geri çekilmesi de ayrı bir hata olmuştur. Geri çekilme sonrasında, sonuca bakıldığında daha az zayıt verilmemiştir. Bizce direnerek ve savaşarak verilecek zayıttan daha büyük zayıt verilmiştir. Bu yaşanmışlıklardan sonuç çıkarmak, ancak güncel olarak aynı hataları tekrar etmeden sınıf hareketini, yoksul emekçi halkların hareketini geliştirici stratejiler geliştirmek gerekiyor. Biz, program tartışmamız ile bu görevimizi komünistler açısından yerine getirmeye çalışıyoruz.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'da, Kürdistan'ın dört parçasında geliştirdiği mücadele ve bu mücadelenin vardığı aşama hepimizin malumu. Kürt Özgürlük Hareketi siyasal örgütü PKK öncülüğünde çok geniş halk katmanlarını ve yığınlarını kapsayarak ve tüm mücadele araçlarını kullanarak bölgede belirleyici bir güce ulaşmıştır. Bu gerçeği sadece ilgili devletler değil tüm dünya devletleri kabullenmek zorunda kalmışlardır. Dolayısıyla, Kürt Özgürlük Hareketi ile birleşik mücadeleyi örmeden ne Ortadoğu'da, ne de Türkiye'de devrimci anlamda ileri bir adım atmak mümkün değildir. Kürt Özgürlük Hareketi gerilla savaşımdan parlamenter mücadeleye kadar tüm alanlarda rüştünü ispat etmiş ve bunu gerçekleştirirken Türkiyeli devrimci örgütlerle her alanda birleşik mücadeleye açık olmuştur.

TC devletinin Ortadoğu'da uyguladığı savaşçı, işgalci ve Kürt halkını yok edip, başta Arap halkları olmak üzere diğer halkları kendi tahakkümüne alma stratejisi başta Kürt halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının direnişi ile karşılaşmaktadır. Bütün sorun Türkiye halklarını da bu direnişin bir bileşeni durumuna getirmektedir. Türkiye işçi sınıfının mücadelesi bölge halklarının özgürlük mücadelesi ile birleşmeden gelişmeyecektir. Tersinden bakarsak, bölge halklarının özgürlük mücadelesinin gelişmesi ve Türkiye halklarının bu mücadelenin fiili olarak içinde olması, Türkiye işçi sınıfının mücadelesini de geliştirecektir. O zaman örgütlerin tikanıklığı, sınıf savaşımının durgunluğu aşılmış olacaktır. Bu konu sadece dar örgütsel mücadele açısından ele alınmamalıdır. Yazı dizimizde buraya kadar açmaya çalıştığımız konular, ekonomik ve politik alanda anti-emperyalist, anti-kapitalist ve anti-faşist mücadelenin gelişmesi anlamında bunu zorunlu kılıyor. Anti-emperyalist Demokratik Halk Devrimi ve sonucunda oluşacak Anti-emperyalist Demokratik Halk İktidarı, Sosyalist hedeflere kesintisiz bir devrimci süreç içinde bu savaşımın içinden geçerek yükselsecektir.

Kürt halkının özgürlüğü ile Türkiye'nin demokratikleşmesi arasındaki diyalektik bağın oturduğu temel politik hat mücadelenin birleşik niteliğindedir. Gelinek noktada, TC devletinin ve ABD emperyalizminin Ortadoğu stratejisi, konuyu Ortadoğu'nun demokratikleşmesi sorununa getirmiştir. Ortadoğu'da yaratılan savaş ve talan, bölgede işçi ve emekçilerin, ezilen halkların durumu bunun nesnel koşullarını yaratmaktadır. Ortadoğu'nun on yıllardır ABD emperyalizminin satranç tahtası haline getirilmesine karşı halkların tepkisi, mücadelenin anti-emperyalist karakterini belirlemektedir. Türkiye'nin bölgesel emperyalist bir güç olarak yarattığı savaş ve işgaller anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadelenin önemini artırmaktadır.

Bunun sonucu olarak, Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile birleşik mücadelesi Türkiye'nin batısında, sanayii kentlerinde, metropollerde de sınıf savaşımının yükselmesinin zeminini oluşturacaktır. Konu sadece

Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınının Kürt olması ve bu nüfusun dörtte üçünün batı metropollerinde yaşaması, batı metropollerinde yaşayan Kürtlerin ezici çoğunluğunun işçi ve emekçilerden oluşması değildir. Bu konu da önemli bir faktördür, ancak asıl olan devrimci politik strateji olarak konuya yaklaşma sorunudur.

Yasal siyaset alanında HDK/HDP çerçevesinde yaratılan birlikteliğin parlamentodan, sendikalara, demokratik örgütlerden işçi semtlerine kadar ve en önemlisi özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin devrimci güçleri açısından ne derece etkili bir politikleşme yarattığını hep birlikte yaşıyoruz. Bu geniş anti-faşist, anti-kapitalist, anti-emperyalist birliktelik TC Devleti tarihinde bir ilktir. MHP destekli faşist AKP-Saray rejimini HDP'ye karşı bu derecede önlem almaya yönelen ana neden de bu gerçeği anlamış olmalarıdır. Rejimin ciddiyetini bu derece anladığı bir konuyu, sınıfın devrimci örgütlerinin anlayamamış olması maalesef konunun acı yönüdür. Türkiye Komünist Partisi, bu sorunun aşılması ve sonuç alıcı devrimci bir sınıf savaşımı stratejisi geliştirilmesi alanında üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

TC devletinin, tüm bu gerçekleri gizleyerek, Türkiye halklarının milliyetçi ve mukaddesatçı duygularını okşayarak geliştirdiği söylemler deşifre edilmek durumundadır. Ancak bu milliyetçi ve mukaddesatçı söylemlere karşı söylemler geliştirmek yoluyla değil, TC devletinin savaşçı, işgalci ve emperyalist politikalarının halklara yaşatacağı olumsuzlukları ortaya koyarak, işçi sınıfının ezilen yoksul halkların kendi sorunları ve istemleri temelinde politik söylemler geliştirerek mümkündür. İşçi sınıfı ve ezilen yoksul halklar kendi sorunları temelinde direnişe geçtiğinde ve savaşmaya başladığında, milliyetçi ve mukaddesatçı söylemlerin tümü boşa çıkacak, yerle yeksan olacaktır. İşçiler sömürüye, Aleviler ayrımcılığa, Kürtler inkar ve imhaya, köylüler açlığa, işsizler, emekliler yoksulluğa, kadınlar eşitsizliğe, gençler gelecek perspektifsizliğine karşı ayağa kalkacaklardır. O açıdan MHP destekli AKP-Saray rejiminin bizleri içine çekmek istediği alanda mücadele etmeyeceğiz. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ve Kürt devrimci demokratik özgürlük güçleri kendi mücadele alanını ve politik stratejilerini kendileri belirleyeceklerdir. Bu stratejiye uygun mücadelenin halk yığınlarını ve sınıfı kucaklayacak nitelikte şekillenmesi işçi sınıfının politik örgütünün ve Kürt özgürlük hareketinin siyasal örgütünün ortak yönlendirmesi ile olacaktır.

***

Yazımızın bu bölümünde bölgenin sorunları ile ülkenin sorunlarının nasıl iç içe geçtiğini ve buna karşı mücadelenin de iç içe, birleşik bir mücadele niteliğinde gelişirse sınıf hareketinin devrimci yükselişinin sağlanabileceği ve halk yığınlarını kapsayacağını ortaya koymaya çalıştık. Bir sonraki sayıda, yazımızın devamında, Türkiye Komünist Partisi'nin Marksist-Leninist ilkeler ve devrim teorisi temelinde konuya yaklaşımını ortaya koymaya çalışacağız. Amacımız, program tartışmaları sürecinde TKP'nin devrim stratejisi konusunda sonuç alıcı mücadeleleri hazırlamak için ideolojik ve politik programatik yönümüzü belirlemektir. Değilse, hepimizin bildiği doğruları sadece papağan gibi tekrarlayarak, onların devrimci pratik ile ilişkisini kuramazsak, sınıf hareketinin içine girdiği durgunluğu ve örgütlerin tikanıklığını aşmamız mümkün olmayacaktır.